

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/262/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2517205533
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2517205533.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: R Collectors, s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, proti žalovanému: I. E., nar. X.X.XXXX, bytom E. M. XXX, o zaplatenie 7.254,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 8.júla 2019, č.k. 21Csp/79/2017-192, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, § 570 ods. 1 a 2, § 571 Občianskeho zákonníka, keď dospel k záveru, že žalobca sa domáha svojich nárokov z titulu zmluvy o úvere zo dňa 3.9.2012. Z obsahu samotnej zmluvy o úvere zo dňa 3.9.2012 však vyplýva, že ňou mal byť poskytnutý úver 8.500 eur dlžníkovi - žalovanému na splatenie predchádzajúcich záväzkov, a to predovšetkým predchádzajúcich záväzkov uvedených v návrhu zmluvy. Z obsahu predmetnej zmluvy o úvere vyplýva, že žalovaný žiadal o úver predovšetkým na dva predchádzajúce úvery u samotného veriteľa poskytujúceho mu úver - banky - Poštovej banky (odhadovaný zostatok 6.273 eur a 973 eur) a jeden úver v spoločnosti Home Credit (odhadovaný zostatok 700 eur). Samotný deň čerpania úverovej sumy na účet v banke (Poštovej banke - veriteľ, ktorý úver žalovanému poskytoval) sa považuje za deň splatenia konsolidovaného záväzku v banke. Je teda možné skonštatovať, že minimálne časť úveru vo výške 7.246 eur (6.273 + 973) bola poskytnutá priamo pôvodnému žalobcovi na „konsolidáciu“ iného úverového záväzku žalovaného voči nemu a nešlo o úver pre žalovaného, napr. na úhradu jeho záväzku u tretej osoby). Ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka upravujúce zmluvu o úvere (ktoré je ako také kogentné, § 263 Obchodného zákonníka), ale aj § 658 zákonníka predpokladajú ako pojmový znak oboch týchto zmlúv prenechanie peňažných prostriedkov (resp. pri pôžičke aj iných druhovo určených vecí) do vlastníctva dlžníka. Samozrejme, nie je vylúčené ani poskytnutie úveru (pôžičky) nepriamo formou poukážky tak, že veriteľ za dlžníka splní jeho záväzok voči tretej osobe (teda jej poukáže finančné prostriedky v prospech úhrady záväzku dlžníka) a dlžník sa zaviazne takto vzniknutý úverový záväzok splácať rovnako, ako keby bol poskytnutý priamo jemu. Takúto úpravu pôžičky, resp. úveru pripúšťa aj judikatúra (porov. rozhodnutie českého Najvyššieho súdu sp. zn. 33 Cdo 3912/2010, podobne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Obdo V 47/2001, podobne napr. 4 Obdo 157/2004). Vo všetkých týchto prípadoch je však podstatné, že veriteľ skutočne poskytne časť svojich finančných prostriedkov (zo svojho majetku). Ak má však podľa zmluvy o úvere resp. pôžičke poskytnúť veriteľ peňažné prostriedky na uhradenie záväzku, ktorý má dlžník voči nemu, nejde v skutočnosti o zmluvu o pôžičke, resp. o úvere. Veriteľ totiž v takom prípade nemôže poskytnúť plnenie sebe samému, pretože je to pojmovo nemožné (porov. rozsudok

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Obdo 4/2010). Súd prvej inštancie sa však nestotožňuje s názorom vysloveným v posledne citovanom rozsudku, podľa ktorého ide v prípade úverov na refinancovanie iných úverov u toho istého veriteľa o „finančno-účtovne neprípustné operácie, majúce za následok neprípustne účtovne zlikvidovať úver“. Existenciu takýchto úverov totiž výslovne pripúšťa napríklad § 1 ods. 6 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Okrem toho by takýto výklad právnych úkonov odporoval aj základnému princípu súkromného práva, ktorým je preferencia výkladu zachovávajúceho platnosť právnych úkonov (porov. nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 243/07). Podľa názoru súdu zmluva, ktorou veriteľ dlžníkovi poskytuje úver (pôžičku) na refinancovanie jeho skorších záväzkov u toho istého veriteľa, je síce platná, nejde však o zmluvu o úvere alebo pôžičku v pravom slova zmysle. Takáto zmluva je svojím obsahom v skutočnosti dohodou o zmene záväzku (privatívnou nováciou) v zmysle § 516 Občianskeho zákonníka, ktorým sa doterajší záväzok nahrádza záväzkom novým z titulu úveru alebo pôžičky. Podmienkou platnosti dohody o novácii je ale existencia pôvodného záväzku, ktorý sa má novým úverom resp. pôžičkou nahradiť (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 313, 314, 315/2012). V prerokúvanej veci je tak podmienkou platnosti zmluvy o úvere z 3.9.2012, podľa ktorej obsahu majú poskytnutým úverom uhradiť (nahrádzať) skoršie záväzky žalovaného voči pôvodnému žalobcovi (vo výške 6.273 a 973 eur), existencia takýchto predchádzajúcich záväzkov žalovaného voči právnenému predchodcovi žalobcu. Pokiaľ by takéto záväzky neexistovali, bola by zmluva o úvere z 3.9.2012 v časti poskytnutého úveru 7.246 eur neplatná a žalobca by tak z nej nemohol od žalovaného v tomto rozsahu požadovať plnenie. Zo skutkového stavu vyplýva, že žalobca bezpečne nepreukázal existenciu takýchto pôvodných záväzkov žalovaného. Za dôkaz ich existencie nemožno považovať, že žalovaný v zmluve uviedol, že žiada o splatenie nasledovného/nasledovných záväzkov: PB, úver, rok poskytnutia - 2011 - výška mesačnej splátky 198 eur - odhadovaný zostatok úveru 6.273 eur PB, úver, rok poskytnutia - 2012 - výška mesačnej splátky 34 eur - odhadovaný zostatok úveru 973 eur a HC, úver, rok poskytnutia - 2011 - výška mesačnej splátky 43,31 eur - odhadovaný zostatok úveru 700 eur. Za dôkaz existencie uvedených predchádzajúcich záväzkov Poštovej Banky a.s. nemožno považovať ani samotné zmluvy o úvere zo dňa 24.10.2011 a 15.5.2012 predložené súdu pôvodným žalobcom, nakoľko len zo samotnej zmluvy nevyplýva dôvod, spôsob a výška záväzku. Uvedenie odhadovaného zostatku úveru v Poštovej banke, a.s. vo výške 6.273 resp. 973 eur len deklaruje, že takýto vzťah existoval, Nemožno však z neho ani v kombinácii z predloženými zmluvami o úvere zo dňa 24.10.2011 a 15.5.2012 zistiť, ako sa k uvedeným sumám dospelo a predovšetkým, či sú tieto sumy reálnym existujúcim záväzkom dlžníka voči veriteľovi. Ak existencia predchádzajúcich záväzkov žalovaného voči právnenému predchodcovi žalobcu, ktoré sa mali uvedenou zmluvou o úvere nahradiť, nie je dokázaná, nemožno prijať záver, že existovali. Nemožno teda ani prijať záver, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovanému na ich splatenie (teda dohoda o novácii pôvodného záväzku) je platná. Súd je preto povinný skúmať predpoklady platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 3.9.2012 z hľadiska platnosti dohody o novácii a následne zmlúv záväzky, z ktorých mali byť nahradené predmetnou úverovou zmluvou prípadne aj samotné záväzky ktoré mali byť nahradené nahradenými zmluvami. Keďže žalobca nepreukázal spôsob a dôvod vzniku a výšku pôvodného záväzku z zmluvy o úvere zo dňa 24.10.2011 a ani zmluvy úvere zo dňa 15.5.2012 (bola síce preukázaný obsah predmetných zmlúv, nebolo však tvrdené a ani preukázané aké sumy žalovaný z predmetných úverových zmlúv čerpal, história splácania jednotlivých úverov, súdu nebola predložená amortizačná tabuľka k predmetným úverom, a predovšetkým len samotným predložením uvedených zmlúv nie je možné posúdiť, či odhadované zostatky predmetných úverov tak, ako sú uvedené v zmluve o úvere zo dňa 3.9.2012 (6.273 eur a 973 eur), teda zostatky záväzkov, ktoré sa uzavretím novej zmluvy o úvere zo dňa 3.9.2012, mali nahradiť (novovať) v skutočnosti existovali resp. boli platné v takejto výške. Súd teda nemohol zodpovedne posúdiť napr. otázku, či sa uzavretím novej zmluvy o úvere zo dňa 3.9.2012 nemajú navonok novovať (nahrádzať) záväzky, ktoré v skutočnosti neexistujú (sú neplatné) práve pre rozpor s citovanými ustanoveniami zákona č. 129/2010 a § 39 a 53 Občianskeho zákonníka. Inak povedané, nie je zrejmé, či takýto postup v skutočnosti nesleduje alebo nespôsobuje obídienie zákonných následkov, ktoré by žalobcovi ako veriteľovi hrozili, ak by svoje nároky uplatňoval na základe pôvodných zmlúv. Zo všetkých uvedených dôvodov tak súd žalobu žalobcu zamietol, keďže nebolo preukázané, že v čase poskytnutia úveru podľa zmluvy o úvere zo dňa 3.9.2012 skutočne mal žalovaný záväzok zo zmlúv o úvere zo dňa 24.10.2011 a 15.5.2012 vo výške 7.246 eur (6.273 eur + 973 eur). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 s použitím čl. 17 Základných princípov CSP a vzhľadom na to, že v spore úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, nepriznal mu ich náhradu.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil, ako aj tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. S právnou argumentáciou súdu sa žalobca v celom rozsahu nestotožnil, nakoľko táto popiera akékoľvek ustanovenia procesných postupov, ako aj ustanovení týkajúcich sa presunu dôkazného bremena na žalobcu v časti produkovania dôkazu, ktoré žalobca v rámci uplatňovania zásady kontradiktórnosti nemohol súdu predložiť. Právna argumentácia týkajúca sa platnosti uzatvorenej zmluvy vo vzťahu k preukázaniu platnosti predchádzajúcich záväzkov bola zo strany konajúceho súdu arbitrárna. Poukázal na to, že žalovaný uhrádzal pravidelne splátky na zmluvu o úvere, pričom nasledovali aj ďalšie platby. Žalovaný tak fakticky prejavil nielen svojim podpisom, ale i hradením úveru svoj skutočný súhlas s uzatvorenou zmluvou o úvere, čo deklaruje platné písomné uzatvorenie zmluvy o úvere. Namietol tiež, že súd nesprávne posúdil jeho skutkové tvrdenia, pričom poukázal na ust. § 151 CSP. Žalovaný jeho skutkové tvrdenia o tom, že zmluva o úvere bola uzatvorená v platnej písomnej forme nepoprel. Ak skutkové tvrdenia druhá procesná strana nepoprie, súd je viazaný domnienkou pravdivosti skutkového tvrdenia procesnej strany, pričom ani v spotrebiteľských sporoch nie je spotrebiteľ ako procesná strana zbavená povinnosti popretia skutkových tvrdení. Zároveň súd nie je oprávnený nepopreté skutkové tvrdenia v spotrebiteľských sporoch hodnotiť automaticky ako sporné. V danom prípade je tak súd viazaný domnienkou pravdivosti skutkového tvrdenia o tom, že zmluva o úvere bola uzatvorená, pretože žalobca preukázal súdu riadne uzatvorenú zmluvu o úvere, pričom žalovaný jej uzatvorenie nepoprel, hoci bol oprávnený vyjadriť sa k žalobe. Podľa žalobcu neexistujú pritom žiadne iné dôvodné pochybnosti o tom, že toto skutkové tvrdenie je nepravdivé. Uvedeným postupom súd porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Pokiaľ by súd mal pochybnosti o pravdivosti tvrdení žalobcu, bol povinný o svojich pochybnostiach procesnú stranu poučiť a využiť prípadne postup podľa § 150 ods. 2 CSP. Uviedol, že nebolo od neho možné očakávať, že skutočnosť písomného uzatvorenia zmluvy má považovať za spornú a na jej preukázanie má vopred povinnosť produkovať dôkazy. Vyjadreniami zo dňa 19.6.2019 a 3.7.2019 objasnil konajúcemu súdu všetky skutočnosti, na ktoré sa súd dopytoval a zaslal mu listiny, ktoré súd požadoval aj napriek tomu, že nebol účastníkom uvedených záväzkových vzťahov. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/2/2019 zo dňa 30.1.2019.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 21Csp/72/2017 je zaplatenie sumy 7.254,88 eur príslušenstvom.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobca zamietnutá a žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania.

8. Pojmami procesný útok a procesná obrana (§ 149 CSP) zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. Ustanoveniami § 149 až § 154 CSP malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania, s cieľom prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia zakotvenej v ustanovení § 150 CSP pre obidve strany sporu, sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co 405/2017).

9. V zásade teda platí, že dokazovanie v sporovom konaní slúži na zistenie toho, čo strany tvrdili, pričom súd má možnosť materiálnej korekcie, a teda môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je len v rozumnej miere zmierniť prísne formálne dôsledky nesplnenia povinnosti tvrdiť (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016).

10. Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné (pre svoje rozhodnutie) ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods. 2 CSP mohol o to strany, vrátane žalobcu, požiadať. Uvedeným spôsobom aj postupoval, pričom žalobca reagoval písomným podaním a súd prvej inštancie neodmietol žalobu z procesných dôvodov podľa § 129 ods. 3 CSP.

11. V zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Právna úprava Civilného sporového poriadku vychádza zo zásady kontradiktórnosti civilného procesu, z ktorej vyplýva nevyhnutnosť aktivity procesných strán v prípade uplatňovania alebo bránenia svojho práva. Z princípu kontradiktórnosti konania ďalej vyplýva, že súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení, ale naopak, nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Iba účinne popreté skutkové tvrdenia sa považujú za sporné. K popretiu skutkového tvrdenia protistrany môže dôjsť prostriedkami jeho procesnej obrany (v prípade žalovaného).

12. V prejednávanej veci žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, v dôsledku čoho bolo potrebné považovať skutkové tvrdenia za nesporné, a teda súd mal z nich vychádzať, a to aj v prípade, že sa jednalo o spotrebiteľský spor.

13. Súd prvej inštancie svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi uskutočniť jemu patriace procesné práva, keď napriek absencii popretia skutkových tvrdení zo strany žalovaného, v rozpore s obsahom žaloby a nepopretými skutočnosťami o neplatnosti uzatvorenej zmluvy o úvere.

14. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015).

15. S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný a prekvapivý postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces.

16. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odňatím možnosti žalobcovi konať pred súdom prvej inštancie (pričom nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom).

17. K veci považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že postup, ktorým sa na základe novej zmluvy o úvere refinancujú staré úvery, je v súlade s ust. § 497 Obchodného zákonníka, pričom úver môže byť poskytnutý aj tak, že finančné prostriedky čerpané z úveru budú priamo poukázané bankovým prevodom na bankový účet veriteľa refinancovaného úveru (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 20/2012 zo dňa 22.1.2012 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 157/2004 zo dňa 27.3.2012), pričom refinancovanie je možné aj pri spotrebiteľských úveroch (uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/60/2016 zo dňa 2.5.2017). Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že uvedenú novú zmluvu o úvere nemožno vyhodnotiť ako privatívnu nováciu, ale je nevyhnutné za právny dôvod zániku refinancovaného úveru označiť splnenie dlhu v zmysle § 559 Občianskeho zákonníka. Nemožno totiž robiť neodôvodnené rozdiely medzi pohľadávkou veriteľa poskytujúceho nový úver a pohľadávkou iného

veriteľa, keď prvá skupina nárokov by podliehala súdnemu prieskumu a druhá skupina nárokov by bola automaticky akceptovaná ako dôvodná. Keďže spotrebiteľ ako dlžník zrefinancovaného záväzku dlh splnil, do úvahy by prichádzalo právo spotrebiteľa podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Okrem toho, vydania bezdôvodného obohatenia by sa mohol spotrebiteľ domáhať len od toho, kto sa bezdôvodne obohatil, teda od právneho predchodcu žalobcu, čo je odlišný subjekt od žalobcu. Žalovaný novú zmluvu o úvere podpísal, a teda bol si vedomý výšky refinancovaných úverov, pričom samotný žalovaný počas sporu listom zo dňa 3.4.2019 (č.l. 156) žiadal, aby súd rozhodol na základe dokladov žalobcu s tým, aby mu umožnil žalovanú sumu zaplatiť s prihliadnutím na jeho situáciu v splátkach.

18. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu postupovať v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Svoje právne závery následne zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci budú prichádzať do úvahy a stranám sporu, vrátane žalobcu, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 193/06, III.ÚS 198/07).

20. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

21. Senát krajského súdu uvedené uznesenie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).